

Omgaan met handicaps: het leven op wieltes

Hij runt een automatiseringsbedrijf maar zijn vrouw werkt mee. Ze hebben drie programmeurs in volle dienst want de zaken draaien goed. Samen hebben ze twee geweldige kinderen en wonen in een mooi huis. Het klinkt voor Erwin Pieters alsof het uit een magazine komt en zo leek het ook tot in 2004 de A.L.S. aandoening bij hem werd vastgesteld, een spierverlamrende ziekte.

In amper drie jaar veranderde Erwin van een overijverige bedrijfsleider tot een verlengstuk van de techniek die hem omringt. Hij kan zijn benen, armen en handen niet meer bewegen. De stembanden zijn verlamd. Slikken en zelfs ademen is moeilijk. Zijn hoofd is het enige dat hij nog kan bewegen. Het is even wennen als je met hem communiceert want al kan hij zelf niet praten, zijn computer 'Lucie' doet dat voor hem. En toegegeven, Lucie heeft een aangenaam stemmetje, legt automatisch de juiste intonatie en klinkt helemaal niet als een robot.

Erwin heeft op zijn elektrische rolstoel twee schermen staan: één invoerscherm waarop hij met een laserlichtje dat op zijn bril is gemonteerd over een klavier 'wandelt'. Zo raakt hij letters, cijfers en commando's aan. De teksten verschijnen op een computerscherm daarnaast en dan vertelt Lucie met heldere stem wat Erwin kwijt wil. Hiermee vermijdt hij dat iedereen

achter hem moet staan om zelf van het scherm te moeten lezen. Hij doet dus alles letterlijk met de bewegingen van zijn hoofd.

De computer op zijn rolstoel is een volwaardige PC met alles erop en eraan. En dat is nodig want hij is een goede communicator. Pieters programmeert nog steeds zelf. Hij heeft zelf de sturingen ontworpen waarmee hij in zijn huis alle lichtpunten en stopcontacten kan bedienen via Lucie. Maar het gaat veel verder dan dat. De afstandsbediening van de televisie en de telefoon bedient hij via Lucie. En als hij studeert of gewoon een boek leest dan bedient hij een leestoestel met zijn elektronische gezellin. Alleen het boek op de leesmachine zetten doet zijn echtgenote.

Zijn zaken beheert Erwin van thuis uit. *"Als het nodig is dan neem ik hier de bedrijfscomputers over,"* vertelt hij, *"maar met de dagelijkse business helpt mijn*

echtgenote en dat scheelt enorm veel.”

De rolstoel en de **stemcomputer** worden grotendeels vergoed door de **Vlaamse overheid**. Alle ander nuttigheden en gadgets maakt Erwin zelf. Voor zijn eigen comfort en uit plezier. Over de voorzieningen in de stad is hij best tevreden. *“Hasselt valt goed mee”,* zegt hij, *“stoepen, wegen en gebouwen worden aangepast. Openbare voorzieningen zijn meestal in orde. Maar oude steden als Antwerpen zijn een regelrechte ramp.”*

Pieters stuurt de rolstoel in perfecte bochten tot bij de auto. Het is vreemd als je zelfs geen hand kunt geven aan iemand die je een boeiende avond heeft bezorgd. Maar Erwin kan nog lachen met mijn onhandigheid.

“Nog een goede avond, stadsreporter.” roept Lucie nog na als ik wegrij.

<http://www.hasseltlokaal.be/Item/tabid/55/SeqAxNewsitem/3092/Default.aspx>